

76-GIỚI KHINH THƯỜNG NGƯỜI KHÁC

Khi Phật an trú tại nước Câu-diêm-di, nói rộng như trên. Bấy giờ, Tăng đang hòa hợp định làm yết-ma, thì Xiển-đà không đến. Tăng bèn sai sứ giả tới gọi Tỳ-kheo Xiển-đà rằng Tăng đang hòa hợp định làm yết-ma, Trưởng lão hãy đến, nhưng Xiển-đà không chịu đến.

Các Tỳ-kheo liền bàn nhau: “Xiển-đà rất ương bướng, nếu gọi đến chắc là ông không đến, trái lại, nếu bảo đừng đến có khi ông lại đến”, bàn xong, bèn sai sứ giả đến bảo: “Trưởng lão đừng đến”.

Thế là Xiển-đà nói: “Thôi, Thôi đi, tất cả các thầy đều đến bảo tôi đừng đến”.

Nói xong, Xiển-đà liền đến, vào giữa chúng Tăng. Các Tỳ-kheo bảo Xiển-đà ngồi, nhưng thầy không ngồi. Các Tỳ-kheo lại nói:

- Trưởng lão đừng ngồi.

Xiển-đà liền nói: “Các thầy đều ngồi cả vì sao bảo tôi đừng ngồi”, bèn ngồi xuống.

Các Tỳ-kheo lại nói: “Trưởng lão, thầy nên bàn về vấn đề này”.

- Tôi không nói.

- Trưởng lão đừng nói.

- Các thầy đều nói, tại sao bảo tôi đừng nói?

Rồi thầy nói mãi không ngừng làm trở ngại những người khác. Các Tỳ-kheo lại bảo: “Trưởng lão nên đi ra ngoài một lát”; nhưng thầy không chịu đi.

Các Tỳ-kheo lại nói: “Trưởng lão chớ có đi”, thì thầy bèn bỏ đi. Do thế, Tăng không hòa hợp, ai nấy đều đứng dậy bỏ đi, khiến Tăng không làm yết-ma được. Các Tỳ-kheo bèn đem sự việc ấy đến bạch với Thế Tôn. Phật liền bảo gọi Tỳ-kheo Xiển-đà đến. Khi thầy đến rồi, Phật bèn hỏi lại các việc trên:

- Ông có những việc đó thật không?

- Có thật như vậy, bạch Thế Tôn.

- Đó là việc ác. Nay Xiển-đà, ông không từng nghe Ta dùng vô lượng nhưng tiện ca ngợi hạnh tùy thuận, ăn nói nhỏ nhẹ, chê trách tính ương bướng hay sao? Vì sao ông lại tỏ ra ương bướng tự thị? Đó là việc phi pháp, phi luật chẳng phải điều ta dạy, không thể dùng việc đó để nuôi lớn pháp thiện được.

Đoạn, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại Câu-diêm-di phải tập họp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

Nếu Tỳ-kheo khinh thường người khác thì phạm tội Ba-dạ-đề.

Giải Thích:

Khinh thường người khác: Gồm có tám trường hợp: bảo đến mà

không đến; bảo đừng đến lại đến; bảo ngồi mà không ngồi; bảo đừng ngồi lại ngồi; bảo nói mà không nói; bảo đừng nói lại nói; bảo đi mà không đi; bảo đừng đi lại đi, thì phạm tội Ba-dạ-đề.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

Nếu Tỳ-kheo Tăng tập họp định làm các pháp yết-ma như yết-ma Hàng phục, không nói, tấn xuất, phát hỷ, cử tội, biệt trú, thì tất cả đều

phải đến. Nếu coi thường người khác không thèm đến thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu Tỳ-kheo đang vá y, xông bát, hoặc vì lý do đau ốm không đến được, nên gởi dục, thì không có tội.

Nếu bảo đừng đến, mà coi thường cứ đến, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu trong tăng có việc, cần gặp, xin Tăng, Tăng cho phép, thì đến không có tội.

Nếu có người bảo: “Trưởng lão hãy ngồi”, nhưng khinh thường không ngồi, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu chỗ ngồi có máu mủ, xin Tăng cho phép, rồi không ngồi, thì không có tội.

Nếu có người bảo: “Trưởng lão chớ ngồi”, mà khinh thường người ấy, cứ ngồi, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu vì già yếu bệnh hoạn, đứng lâu mỗi mệt, xin phép Tăng, Tăng cho phép, rồi ngồi, thì không có tội.

Nếu có người bảo: “Trưởng lão hãy nói”, mà khinh thường người ấy không nói, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu vì tài hèn, lời nói vụng về, khiến người ta không kính phục, giả sử có nói thì pháp yết-ma cũng không thành tựu, Tăng cũng không hòa hợp, bèn xin Tăng, Tăng cho phép, rồi không nói, thì không có tội.

Nếu có người bảo đừng nói, mà khinh thường người ấy, cứ nói, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu suy nghĩ: “Giả sử ta không nói thì việc yết-ma không thành, Tăng không hòa hợp, việc này ta phải nói”, rồi xin Tăng, Tăng cho phép nói, thì không có tội.

Nếu có người bảo đi mà khinh thường người ấy, không đi, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu suy nghĩ: “Nếu ta ra đi thì việc yết-ma ở đây không thành, sự việc không giải quyết được”, bèn xin tăng, được tăng cho phép, rồi không đi, thì không có tội.

Nếu có người bảo đừng đi mà khinh thường người ấy nên cứ đi, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nhưng nếu suy nghĩ: “Nếu ta không đi thì yết-ma không thành, sự việc không giải quyết được”, bèn xin phép Tăng, được Tăng cho phép, rồi ra đi thì không có tội.

Nếu Tăng bảo đến mà không đến, bảo đừng đến lại đến, bảo ngồi mà không ngồi, bảo đừng ngồi lại ngồi, bảo nói mà không nói, bảo đừng nói lại cứ nói, bảo đi mà không đi, bảo đừng đi lại cứ đi, thì mỗi sự vi phạm, phạm một tội Ba-dạ-đề.

Nếu trong nhóm nhiều người hoặc trong phạm vi thầy trò, bảo đến

mà không đến, cho đến bảo đi mà không đi, thì mỗi sự vi phạm, phạm một tội Việt-tỳ-ni.

Nếu Hòa thượng, thầy giáo thọ bảo đến mà không đến, cho đến bảo đi mà không đi, thì cứ mỗi sự vi phạm, phạm một tội Việt-tỳ-ni. Thế nên nói (như trên).